

Sygn. akt *IV U 841/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jolanta Krzywonos

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Misiuda

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2017 r. w Rzeszowie

sprawy z wniosku E. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o emeryturę z tytułu pracy w warunkach szczególnych

na skutek odwołania E. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 30/06/2017 r. znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 30/06/2017 r. , znak: (...)w ten sposób, że przyznaje E. B. prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych poczynając od dnia 7 czerwca 2017r oraz ustala brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt IV U 841/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 26 października 2017 r.

Decyzją z dnia 30 czerwca 2017 r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., powołując się na treść przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (D. U. 2016 r. poz. 887 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983 r. nr 8 poz. 43 ze zm.), odmówił wnioskodawczyni E. B. prawa do emerytury argumentując, iż nie spełnia ona warunków do jej uzyskania bowiem na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodniła 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach, a jedynie 14 lat i 6 miesięcy.

Od powyższej decyzji E. B. złożyła odwołanie wskazując, że organ rentowy nie uwzględnił jej do stażu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w Kombinacie (...) Chłodnia w R. w okresie od 1 września 1978 r. do 30 marca 1982r. kiedy to pracowała w halach chłodniczych.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie z przyczyn tożsamyh jak podane w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni E. B. urodziła się (...) i w dniu 26 maja 2017r. złożyła w organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Wnioskodawczyni była członkiem OFE, jednakże złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, na dochody budżetu państwa.

Oceniając prawo wnioskodawczyni do emerytury ZUS ustalił łączny okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 20 lat 3 miesięcy i 17 dni. Organ rentowy zakwestionował staż pracy wnioskodawczyni w warunkach szczególnych wskazując, że na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodniła 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach, a jedynie 14 lat i 6 miesięcy.

(dowód – dokumentacja w aktach ZUS)

W okresie od 1 września 1978 r. do 31 marca 1982 r. wnioskodawczyni E. B. (wówczas S.) była zatrudniona w Chłodni w R.. Początkowo w okresie od 1 września 1978 r. do 30 września 1979 r. pracowała jako junak (...) gdzie przyuczała się do zawodu kucharza-garmażera. Po tym okresie wnioskodawczyni została zatrudniona na samodzielnym stanowisku garmażera na Wydziale Produkcji Mrożonek. Pracowała przy wyrobach mącznych -pyzach , które następnie taśmą szły do tunelu szybkiego mrożenia. Praca odbywała się na trzy zmiany. W sezonie tj. od czerwca przez następne 6 miesięcy wnioskodawczyni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracowała w tunelach chłodniczych przy zamrażaniu świeżych owoców np. truskawek a następnie ich pakowaniu do worków. Pracowała wówczas w systemie jednozmianowym. Praca w tunelach odbywała się w temperaturze około - 24 stopnie. Wnioskodawczyni pobierała dodatek za pracę w warunkach szkodliwych.

(zeznania świadków M. M. i U. L., zeznania wnioskodawczyni E. B., akta organu rentowego, akta osobowe wnioskodawczyni- w tym karty wynagrodzeń)

Sąd dał wiarę zgromadzonym dokumentom, gdyż zostały sporządzone przez powołane do tego organy, w przepisanej formie, w ramach posiadanych kompetencji a ich treść nie budzi wątpliwości Sądu.

Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania świadków M. M. i U. L., gdyż są to osoby, które w spornym okresie zatrudnienia w ww. zakładzie pracy pracowały z wnioskodawczynią, a zatem mają najlepszą wiedzę o tym, jakiego rodzaju czynności wykonywała na zajmowanym stanowisku pracy. Zeznania ich są rzeczowe, logiczne oraz wzajemnie się uzupełniają. W powyższym kontekście również zeznania wnioskodawczyni E. B. nie budzą wątpliwości Sądu, albowiem są one zgodne z zeznaniami ww. świadków.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie istotą sporu pozostawało ustalenie uprawnień E. B. do emerytury w wieku obniżonym ze względu na rodzaj wykonywanej pracy przy uwzględnieniu, iż urodziła się ona 6 czerwca 1962 r. zastosowanie w sprawie znajdzie zatem art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w którym przewidziane zostało prawo do wcześniejszej emerytury dla zamkniętego katalogu ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy do końca 1998 r. spełnili ustawowo określone wymogi stażowe. Przepis ten przewiduje możliwość uzyskania emerytury przez kobiety , które ukończyły 55 lat tj. wiek przewidziany w art. 32 ustawy pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego lub przekazania środków z OFE na budżet państwa oraz wykazania na dzień 01.01.1999r. 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych .

Należy przy tym zauważyć, że o tym czy praca był wykonywana w szczególnych warunkach decyduje nie stanowisko, lecz wykonywane czynności. Ustalenie zatem, jakie prace wnioskodawczyni faktycznie wykonywała, nie zaś nazwa zajmowanego stanowiska, przesądza o ewentualnym istnieniu przesłanek do przyznania dochodzonego świadczenia (z uzasadnienia wyroku SN z dnia 21.04.2004r., II UK 337/03).

Należy wskazać, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 9 kwietnia 2009 r. sygn. akt I UK 316/08 w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych w sprawach o świadczenia emerytalno-

rentowe prowadzenie dowodu z zeznań świadków lub z przesłuchania stron nie podlega żadnym ograniczeniom. Nie może zatem ulegać wątpliwości, że pracownik albo ubezpieczony ubiegający się o świadczenie z ubezpieczenia społecznego może w postępowaniu przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych wszelkimi dowodami wykazywać okoliczności, od których zależą jego uprawnienia z tytułu ubezpieczenia - także wówczas, gdy z dokumentu (np. świadectwa pracy) wynika co innego (art. 473 k.p.c.). Należy wprawdzie stwierdzić, że okres zatrudnienia w szczególnych warunkach organ rentowy stwierdza na podstawie wystawianych przez zakład pracy świadectw pracy, jednakże pracownik nie może ponosić ujemnych konsekwencji za niedokładności w określaniu stanowisk pracy przez pracodawcę, albo braku wystawienia stosownych zaświadczeń, jeżeli w sposób niebudzący wątpliwości wykaże wykonywał pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Sąd w toku postępowania zainicjowanego odwołaniem wnioskodawczyni nie może zatem ograniczyć możliwości udowodnienia, że dana praca wykonywana była w szczególnych warunkach jedynie do świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawionych według ustalonego w przepisach wzorca, lecz powinien wszelkimi dostępnymi dowodami wskazanymi przez strony postępowania dokonać oceny czy praca była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w spornym okresie.

Należy podkreślić, że w niniejszej sprawie wnioskodawczyni E. B., w sposób bezsporny udowodniła, że będąc zatrudniona w Chłodni w R. od 1 października 1979 r. do 31 marca 1982 r., co rocznie, przez co najmniej przez 6 miesięcy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała pracę w tunelach chłodniczych przy zamrażaniu świeżych owoców np. truskawek a następnie ich pakowaniu do worków. Praca w tunelach odbywała się w temperaturze około - 24 stopnie. W pozostałych okresach zatrudnienia w Chłodni w R. jak również w okresie pracy jako junak (...) od 1 września 1978 r. do 30 września 1979 r. wnioskodawczyni wykonywała prace garmażera przebywając na hali produkcyjnej na której panowały dodatnie temperatury.

Praca w tunelach chłodniczych określona została w wykazie A, dziale X, pkt. 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - jako prace w rolnictwie i przemyśle rolno-spożywczym, prace w chłodniach składowych i przykładowych o temperaturze wewnętrznej poniżej 0 stopni.

Sąd zatem na podstawie niebudzących wątpliwości dowodów z zeznań świadków i zeznań wnioskodawczyni a także na podstawie dokumentów – akt osobowych wnioskodawczyni w tym kart wynagrodzeń stwierdził, iż niesłuszne było stanowisko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, że wnioskodawczyni nie legitymuje się wymaganym co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach. Uwzględnienie bowiem 6 miesięcznego okresu pracy w tunelach chłodniczych przy zamrażaniu świeżych owoców gdzie panowała temperatura około – 24 stopnie do uznanego przez organ rentowy stażu 14 lat i 6 miesięcy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawczyni posiada udowodniony co najmniej 15-letni staż pracy w szczególnych warunkach. Poczynione przez Sąd ustalenia bezsprzecznie pozwalają na przyjęcie, że w dacie wejścia w życie ustawy, tj. na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawczyni spełniała wymóg stażu zatrudnienia w szczególnych warunkach i ogólnego stażu ubezpieczeniowego. Należy zauważyć, iż wnioskodawczyni spełniła wszystkie warunki do uzyskania prawa do emerytury od dnia ukończenia 55 roku życia tj. od 7 czerwca 2017 r. dlatego też sporne świadczenie zostało przyznane od tej właśnie daty.

Sąd Okręgowy pragnie również wskazać, że do zasad przyznawania i wypłacania świadczeń emerytalno-rentowych zastosowanie ma art. 118 ust. 1 ustawy emerytalnej, zgodnie, z którym, organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w terminie 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, przy czym w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego, za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego (ust. 1a). W niniejszej sprawie, jak wynika z poczynionych ustaleń faktycznych, niezbędnym dla wyjaśnienia okoliczności spornych w sprawie było przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadków oraz samej wnioskodawczyni i dopiero tak zgromadzony materiał dowodowy pozwolił na wydanie rozstrzygnięcia, co powoduje, iż nie można uznać, iż organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Skutkiem powyższego Sąd uwzględnił odwołanie i stosownie do treści art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R., przyznając wnioskodawczyni prawo do emerytury poczynając od dnia 7 czerwca 2017 r.